

fejezve, a t. Ház hosszú fárasztó és eseménydus ülésezés után nyári pihenőre térhet. Hosszú volt ez az ülésezés, talán a leghosszabb, amelyet a magyar parlament története fölmutat, mert hiszen tulajdonképen két esztendő óta nem volt pihenője a Háznak.

Es eseménydus is volt. Eseménydus két irányban. Egyfelől azért, mert talán egyszer sem öltött az utóbbi évtizedek magyar parlamenti történetében a fájdalom krónikussá vált betegség, a parlament munkáját megakasztó obstrukció olyan nagy mérvet, mint ezen ülésszak alatt. (Igaz! Ugy van!) De másfelől azért is, mert az obstrukciónak ezen szertelensége megteremtette saját orvosságát és a Ház bölcsessége eltalálta az utat és módot arra, hogy biztosítsa a magyar parlament munkaképességét (Élénk helyeslés, éljenzés és taps. Felkiáltások: *Éljen Tisza!*) a jelen feladatainak megoldása és a jövő munkájának terén. És ma, t. Ház, az *elvégzett munka tudatában* azzal a felemelő érzéssel mehet a Ház minden tagja nyári pihenőre, hogy nem dolgozott hiába, hogy *nagy szolgálatot tett a nemzet veszélyeztetett érdekeinek.* (Helyeslés.)

Ezek a nagy eredmények nem érthettek el nagy küzdelmek nélkül. Csak természetes dolog, hogy a küzdelmek szenvedélyeket váltottak ki és hogy ma is magasra csapkodnak fel a szenvedélyek felkorbácsolt hullámai. *De bízunk a magyar nemzet politikai belátásában,* bízunk a magyar közélet minden faktorának hazafiúi kötelességérzetében, hogyha beáll a nyugalom, be fog állani a megfontolás is és a szenvedélyek hangján fölül fog emelkedni a hazafiúi belátás, a hazafiúi kötelességérzet. (Igaz! Ugy van! Élénk helyeslés.)

T. Ház! Azok az eredmények, amelyek nehéz küzdelmek által elértettek, nem egyeseké, nem pártoké; *az egész magyar nemzeté;* a magyar nemzet részére kell azokat biztosítani és azokat veszélyeztetni, újból kockára tenni nem szabad.

Ezekén a kereteken belül, ezekig a határokig mindenkinek, pártkülönbség nélkül, el kell mennie, hogy megtalálja a további nyugodt, békés, a magyar nemzet politikai jóhírnevét és tekintélyét helyre állító, megerősítő és felemelő parlamenti működésnek a feltételeit. (Igaz! Ugy van! Élénk helyeslés.)

Én annak a reménynek kifejezésével zárom szavaimat, hogy ha majd az őszszel visszajövünk, hogy kipihenve s a lefolyt eseményeket végiggondolva, felvegyük az újabb parlamenti működés fonalát, akkor igenis *a közélet összes*

tényezőinek minden más tekintet, minden szenvedélyt, minden az elmúlt küzdelmekből merített bármilyen jogosult keserű emléket félretévő, hazafias tevékenysége meg fogja találni a nyugodt, eredményes, sikeres parlamenti működésnek azokat a feltételeit, amelyekre a magyar nemzetnek égetően szüksége van. (Élénk tetszés, helyeslés és éljenzés.)

Abban a reményben, hogy a nyári pihenés ezt a korszakot fogja előkészíteni, kívánok a t. Ház tagjainak nyugodt, derült pihenést és jó egészséget. Az ülést bezárom.

(A Ház ünnepli az elnököt.)

A beszéd végeztével a munkapárt fölállott, úgy éljenezte és tapsolta az emelvényről lehaladó Tisza István gróf elnököt. Valaki aztán elkiáltotta magát:

— *Éljen Lukács!*

A miniszterelnököt is zajosan megéljenzették és megtapsolták.

Aztán megint Tisza felé fordultak, aki már lent állt a kijárat előtt. Még egyszer visszanezét, intett s azután eltűnt a kijáratban. A képviselőház éljenezve és tapsolva tódultak utána.

Az ülés tíz perccel tizenegy óra után végződött.

Az ujszegedi villatelkek.

— Hétfőn dönt a közgyűlés. —

(Saját tudósítónktól.) A júniusi közgyűlés második napján, amelynek lefolyásáról lapunk más helyém számolunk be, élénk vitára adott okot az ujszegedi villatelkek eladásának kérdése. A tanács azt a javaslatot terjesztette a közgyűlés elé, hogy a város adja el örök áron az ujszegedi villatelkeket azoknak a szegedi polgároknak, akik tizenegyházy esztendővel ezelőtt ott építkeztek, az elhagyott, mocsaras, semmire sem használható földekből kellemes, üdülőhelyet csináltak és akiktől most néhányan azt kívánják, hogy bontsák le a házaikat és álljanak odébb. Ma a bérlők, akik összesen 2300 korona bérösszeget fizetnek egy évben a városnak, félmillió koronánál drágábban akarják megvenni a földeket, amelyeknek csak azért lett olyan magas az értékeik, mert ötvennyolc villatulajdonos óriási áldozatok árán villavárost teremtett az ujszegedi parkban.

Ujszeged fejlődése megköveteli, — a város jelentős hasznától eltekintve — hogy a villa-

telkeket eladják. Ez a városrész megint szunyogfészek lesz, ha lerombolják a villákat, amit azonban Szeged közgyűlése bizonyára nem enged meg. Azt mondják, hogy népligetet kell csinálni a villák helyére. Hát ez nagyon különös indok. Népligetet lehet százmás helyen csinálni, de a villákat tulajdonosaik végre is nem vihetik el a hátukon az alsóvárosi feketeföldekre.

Azt, hogy a tanács által megállapítani kért árak magasak, már megintuk. Megintuk azt is, hogy miért tartjuk magasnak az árat és ezért nem lehet egyáltalában megérteni, hogy egyes bizottsági tagok még ezt az árat is sokallják és annak ötszörösét kívánják.

Az ujszegedi villatelkek eladása körül lefolyt vitát, amelyet egyébként hétfőre halasztott az elnöklő polgármester, alábbi tudósításunkban közöljük:

Bokor Pál polgármester-helyettes előadja, hogy az ujszegedi villatelkek bérlői már évekkkel ezelőtt azt kérték a várostól, hogy a villatelkeket adják el neki örök áron. Szímitásokkal igazolja, hogy a villatelkek eladásából a városnak jelentős haszna lesz, mert a befolyó összeg kamata mintegy tízszer mulja felül a mostani bérösszeget. A telkek árát négyezögölenként 20, 18, 16, 14 és 12 koronában kell megállapítani. Felolvassa a telektulajdonosokkal kötendő szerződés szövegét, javasolja, hogy a villatelkeket örök áron adják el. Ötvennyolc telek van, aminek eladási ára 545,828 korona, aminek az évi öt százaléka 27,291 korona. Kéri a tanács javaslatának elfogadását.

Becsey Károly dr azt kéri, hogy az ügyet vegyék le a napirendről, illetve utasítsák el a tanács javaslatát. A telkekre szükség van a népliget kibővítése céljából és ha azok idegen kézen lennének, a városnak meg kellene azokat venni. Nem hiszi, hogy a bérlők megvennék a telkeket, mert azokat drágának tartják. Ő ellenben olesónak tartja a tanács által megállapított árat és javasolja, hogy amennyiben a tanács javaslatát mégis elfogadnák, a telkek árát négyezögölenként 100, 80, 60, 40 és 30 koronában állapítsák meg.

Kiss Gyula eltene van a telkek eladásának.

Köszö István dr azt mondja, hogy nem szabad eladni a villatelkeket. Ha ez megtörténne, akkor megakadna Ujszeged természetes fejlődése. A Temesvári-körut melletti terület semmi szim alatt sem szabad eladni. Ha mégis eladnák a telkeket, ki kell kötni, hogy

mokat klcsinyléssel rakta elém, de kérkedve szedte elő azokat a hamis csipkével díszített holmikat, amelyek a Louvre-ból, vagy a Bon-Marchéból kerültek a nizsni-novgorod-i vásárra s onnan a hárembe.

A két fiatal leányka eleinte nagyon félénk volt, de később ők is közelebb jöttek hozzám. Folyton sugdostak és vihogtak, mint a bolondok s nem nyugodtak, míg alsóruhámát meg nem mutattam nekik.

Füzőmet, szoknyámat, tournure-ömet (akkoriban nagyban viselték) határtalanul megcsodálták. Én, európai nő létemre, tisztában voltam azzal, hogy az alsószoknyák egy cseppet se izlésesek.

A keleti nő öltözéke könnyedén leplezi a női test vonalait, de nem rontja meg őket. A keleti nő nem ismeri azt a sok fölösleges, kiegészítő s mindenféle bonyodalmakat okozó zsinórt, kapesot, miegyebet, amikkel nekünk annyit kell vesződnünk. Ő egyedül ura és parancsolója kedvéért ékesíti magát. Mi pedig vetélytársnőinkért s azért, hogy segítsenek harunkban a férfi ellen. Mi kultuszt üzünk az öltözékből; bástyánk az s egyszersmind fegyverzetünk, amellyel provokáljuk ellenfeleinket. Ingerlően kiemelt alakunk kívánatos részeit s elkeseredetten védi őket az erősebb nem ellen.

A két majmocskát toillettem egészen elkápráztatta.

Az összes országok asszonyai közt fennálló szabadkőművességnek köszönhetem, hogy a jószívű Zetulbétól sok apró s érdekes háremtitkot kiesalnom.

Megtudtam többek közt, hogy a khán-nak polgári törvények s rituális kötelességek, (amelyek a mohamedánoknál legtöbbször egybeesnek) megszabják, hogy mindegyik feleségét hetenkint legalább kétszer „ki kell tüntetni“ s a feleség perelheti a válást, ha ura és parancsolója csak egy héttig is elhanyagolja. Elég vakmerő voltam azt is megkérdezni Zetulbétól, vajjon az öreg khán (már közel járt a hetvenhez) lelkiismeretesen teljesíti-e kötelességét.

A két majmocska csipősen vimnyogott. De Zetulbe igen méltóságosan felelt:

— Még sohasem volt egyikünknek se oka urunkra panaszkodni!

Nem tudtam, mit csodáljak jobban: Allah kegyét, aki a patriarchák korához megadta a khánnak azok kifogyhatatlan erejét is, — vagy a khán feleségeinek ritka diszkrétcióját.

Mialatt e talányon töprengtem, egy rabszolgalány datolyát, tulontul cukrozott süteményt, mézeskalácsot s kávéhozott be.

A leírás művészetében meglehetősen gyengének érzem magam. De ha erős volnék is, akkor se tudnék egyebet mondani, mint hogy ez a rabszolgalány rendkívül szép volt. Se

zsigömböc nem volt, se pedig furesa majom. Magasan a feje fölött tartotta a csészékkel és tányérkákkal megrakott tálcát és így erősen emlékeztetett Hébe istennőre. De emellett volt alakjában valami tipikusan keleties nyúlanság, úgy, hogy őt látva, még inkább a perzsa plasztika virágkorára kellett gondolnom.

Micsoda grácia, micsoda lágyság volt teste vonalaiban! Egy darab csikos selyem burkolta be, amely, az isten tudja, hogy és mőkép, csúnya volt. Nagy éjfélete szeméi gyújtó villámokat szórtak és eseresnyepiros ajkain az öntudatlan méltóság mosolya lebegett...

— Nagy isten! — kiáltottam fel elragadtatva. — Mily csodaszép ez a lány!

Zetulbe elégülten mosolygott. Aztán átvezetett a kerten, majd kisebb szobák egész során, melyekben finom kerevetek s meghitt zügoeszkák csalogáltak s amelyeknek olyan enyheszínű majolika padlózata volt, hogy úgy tetszett, mintha kásmir sálakon járnánk. A szobák pompáját titokzatos félhomályba merítette a színes ablaküvegeken átszűrődő fény.

A szép rabszolgalány állandóan előttünk ment, hogy az ajtókon függő függönyöket félrevonja. Minden mozdulata plasztikai csoda volt.